

[Aksel Larsen.]

dr. Munch, at det udenrigspolitiske nævn aldeles ikke på nogen måde måtte usurperer rigsdagens myndighed, blive en erstatning for rigsdagen eller sætte rigsdagen ud af spillet. Det siges i betænkningen, at det ikke er praktisk muligt for forsvarsministeren at overlade afgørelsen af forekommende spørgsmål til rigsdagen, da der ofte skal handles hurtigt. Jeg tvivler ikke om, at der ofte skal handles hurtigt, for ordrerne eller henstillingerne kommer jo med en vis pludselighed, men så meget mere finder vi, der var grund til, at ikke regeringen, ikke et eller andet udvalg, ikke et eller andet nævn fik ret til at træffe afgørelse udenom rigsdagen.

Man har i sine forgæves forsøg på at forsvare disse to forslag til beslutning sagt — som desværre det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) nu også gør —, at det er konsekvenser af Danmarks tilslutning til Atlantpagten. Dette argument er ikke holdbart. Da Atlantpagten blev vedtaget, betonedes den daværende regerings udenrigsminister, at Danmark naturligvis til enhver tid selv var herre over, hvilke beslutninger det ville træffe, hvilke foranstaltninger det ville gennemføre som medlem af Atlantpagten, og så er det altså ikke rigtigt, at vi kan være automatisk forpligtet til at drage visse konsekvenser, som ingen dengang talte om kunne komme til at foreligge, og som ingen dengang i rigsdagen udover kommunisterne ville erkende kunne komme til at foreligge.

Man bruger endvidere som argument alle de mange og ved første behandling af disse sager meget udførlige talemåder om, at Atlantpagten, oprustningen og også de to beslutninger, man nu vil vedtage her i folketinget, udelukkende skal tjene til Danmarks forsvar og udelukkende er forsvars- og fredsforanstaltninger. Jeg synes, man må erkende, at alle påstande om Atlantpagtens udelukkende fredelige formål, alle påstande om, at oprustningen og de danske styrkers indlemmelse i Eisenhowers kommando kun skal tjene forsvarsformål, alle påstande om, at den ny Grønlandstraktat kun tilsigter et forsvar for Grønland, og at Atlantpagten og hvad dertil hører absolut ikke retter sig mod nogen bestemt magt, må opføre, for de er så afgjort modsagt af det ærede medlem, der som statsminister havde hovedansvaret og hovedskammen for, at Danmark kom med i Atlantpagten, og som den 23. stod på denne talerstol og holdt hovedtalen til forsvar for Atlantpagten og Atlantpagtpolitikken, hvori han leverede den egentlige be-

grundelse for de nye farlige skridt ad krigspolitikens vej, nemlig det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Det ærede medlem hr. Hans Hedtofts taler den 22. og 23. maj var så giftige, så hadefyldte og aggressive mod Sovjetunionen i særdeleshed og de lande, hvis folk har afkastet det kapitalistiske åg, i almindelighed, at hans meningsfæller i denne sag — udenrigsministeren ikke undtaget — nu bør holde op med at benægte, at Danmark har sluttet sig til en militæralliance, direkte og bevidst vendt mod Sovjetunionen, som er vor nærmeste stormagtsnabo, og som aldrig har gjort Danmark andet end godt, som aldrig på nogen måde har været aggressiv mod os eller blandet sig i vore indre anliggender, og som i krigen mod Hitler og dermed også for Danmarks befrielse gjorde en større indsats og bragte større ofre end alle andre lande tilsammen, der kæmpede mod Hitlerbarbariet.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har under debatterne om denne sag påstået, at jeg nærede en åbenlys foragt for kendsgerninger. Det er nok derfor, at hverken han selv eller nogen anden har povet så meget som et forsøg på at gendrive mine argumenter eller beskæftiget sig med de citater, jeg har bragt. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har sagt, at han ikke slår om sig med citater. Nej, det skal det ærede medlem nok lade være med. Han kan nemlig ikke ved citater bevise, at en eneste af de mange påstande, han er fremkommet med, er rigtig. Han ved, at hvis han brugte citater og vel at mærke korrekte citater, ville han modbevise sig selv.

Det er ikke, fordi jeg i særlig grad ynder at bruge citater, men jeg finder, det kan være gavnligt, når man diskuterer sådanne spørgsmål, ikke at nøjes med at fremsætte påstande, men at underbygge og bevise disse påstande ved hjælp af officielle og kontrollerede citater af udtalelser, dokumenter, traktater o. s. v., og jeg vil derfor også meget gerne have lov af den højtærede formand til at betjene mig af nogle citater i denne tale. Jeg kunne naturligvis i mange tilfælde klare mig uden at citere ordret ved at give en fremstilling af, hvad der er sagt i de pågældende dokumenter o. s. v., men jeg tror, metoden lider af to mangler. For det første bliver bevismagten stærkere, når man henholder sig til de originale udtalelser, for det andet vil det, hvis jeg ikke oplæser citater, men giver min egen fremstilling, simpelthen tage længere tid, og det er altså upraktisk.

Spørgsmålet om Koreakrigens udbrud har det ærede medlem hr. Hans Hedtoft